

VELENCE VAGY BORÓKA? VELENCE ÉS BORÓKA

Amikor megkaptam a felkérést, ahogy írok párhuzamos cikket a velencei versenyről és a Boróka Kupáról, egy pillanatra nem értettem, mi a hasonlóság a kettő között. Aztán a következő pillanatban az ugrott be, hogy igen, ez az a két őszi verseny, amire ha lehet, minden évben elmegyek. Tovább gondolva a dolgot, ez azért biztos nem véletlen, s ha a két verseny legfőbb vonzerejére gondolok, rögtön meg is van az első, s talán legfontosabb hasonlóság: a terep, illetve a tájékozódási feladat.

Mindkettő a maga nemében különleges, mind Velencében, mind a Kiskunsgában. A lagúna közepére épült városnak nincs párja, sehol máshol nem lehet ilyen versenyt rendezni. Maga a város is turisták millióit vonzza a világ minden tájáról, s a tájékozódás is folyamatos koncentrációt, nagy odafigyelést igényel. Tényleg páratlan élmény a versenyzés itt, máshol nem sok esélyem van megismételni azt a mutatványt, amikor a térképnevezés futás közben véletlenül felkentem a falra egy elem kilépő pincért két nagy pizzával együtt. Lelkiismeretem nem teljesen tiszta, szerencsére ez még a verseny elején volt, így én futottam gyorsabban ...

Velencében egyetleneszer, egy rövid pályán sikerült már hibamentesen végigmennem, a Boróka Kupán ez egyelőre álomnak tűnik. Viszont 5-6 perc hibával is voltam már dobogós BR-ben, ami jelzi, hogy a tökéletes technikai kivitelezés másnál sem jellemző. A tájékozódási feladat itt még keményebb, mint Velencében, a borókafojtók közötti átjárókban hiba nélkül navigálni embert próbáló. Ha valaki elveszti a fonalat, Velencében és a borókásban is könnyen kerülhet olyan helyzetbe, hogy halovány segítségforma nincs, pontosan hova került.

Velencében azért egy fokkal könnyebben teszi helyre magát az ember egy-egy jellegzetesebb híd, vagy tér segítségével, a borókásban viszont az is komoly nehézségeket okoz, ha valaki irányban próbál eljutni egy nagyobb rétre, vagy úthoz. Beszedett tuskéim száma a letudott borókás versenyek mennyiségével szerencsére fordítottan arányos, de néhány szúrt seb nélkül manapság sem úszom meg a dolgot.

Velence sokak számára az idény végi összetartást, kirándulást, bulit jelenti. Én már eléggé unom a hosszú földi utazásokat, ha nem lenne párezer forintos repülőjárom, valószínűleg nem utaznék minden évben az olasz városba. Az viszont, hogy több száz magyar tájfutó vállalja a 7-10 órás autótutat, vagy az akár 15-18 órás buszozást, mindennél többet elmond vonzerejéről. Velencébe sok nem tájfutó is eljut, aki ott ismerkedik a sportággal. A Boróka Kupa más jellegű közönséget vonz. Ide főleg a hardcore mag jár vissza, akik elsősorban a tájékozódási kihívást keresik. Itt a legkisebb hátrány, ha valaki lassú, itt van jó esélyük a kevés hibát vétő versenyzőknek elkapni a futógépeket. Egy 5 perces hiba bármikor

bármikinek becsúszik, de sok profi is hagyott már benne negyed óra felett. Ez a terep alapvetően legyőzhetetlen, valószínűleg életem végéig nem lesz olyan versenyem rajta, mely után ne azt elemezném ki, hogy pár dolgot máshogy kellett volna csinálni.

És akkor egy kicsit a rendezésről. Velence legfőbb gondja, hogy miként tudnának valami újat adni a megszokotthoz, a Boróka kupa esetében viszont a népszerűsítés a legnagyobb feladat, mert egy felívelő szakaszban levő, viszonylag új versenyről van szó. Pár éve talán Hegedűs Ábel kritizálta itt a Tájoló hasábjain a velencei rendezőket, hogy rutinból dolgoznak. Ott van nekik az egyedülálló „terep”, a térképhez azon túl, hogy az épp lezárt hidakat bejelölik, nagyon nem kell hozzányúlni, a versenyzőközpont adott, a pályákat rutinból megoldják, s ezért beszedik a jó magas nevezési díjat. Ráadásnak szombaton rendeznek egy terepében már egyáltalán nem különleges részen egy kisversenyt, ami szintén szépen hoz a konyhára. Nos, noha ebben sok igazság van, én összességében nem tartom soknak a kapott szolgáltatásért a 10 eurót. A tornaterem

egész napos bérléséért biztos fizetni kell, s noha a résztvevők számához képest a rendezők száma nem egeverő, s a szolgáltatás is alap (persze hihetetlen jól tud esni a befutáskor a forró tea-keksz kombó) ez az összeg a nyugat-európai átlag alatt van már. Én inkább attól tartok, hogy a rendezőktől idővel több pénzt akar majd legombolni a város. Persze a helyiek a turistákból élnek, ezért elviselik őket, de tavaly is épp egy turistaelenes tüntetésbe botlottunk, kifelé jövet a városból.

A Boróka Kupa messze a legjobb ár-érték arányú hazai verseny. Aki (hözám hasonlóan) tesz arra, hogy mi rangsorol, meg mi nem, azt látja, hogy az ország egyik legjobb terepén, s térképein, gondosan tervezett pályákon futhat potom pénzért, 800-1000 forintért. (Hasonló ár-érték arányt, illetve jó pályákat még a Páhy-Kerényi féle téli vértesi edzések jelentenek, de persze egy edzés szolgáltatásai nem összevethetők egy versenyével.) A rendezők felismerték, hogy aki ide eljön, az a terepért és a pályákért jön, s szerintem nagyon helyesen rendeltek alá ennek minden más.

Persze fejlődni mindig kell, s tavaly mindkét verseny előrrukkolt újdonságokkal. Velencében már a korábbi években is látszott, hogy próbálnak újat adni, kifejezetten jó húzás volt

például, amikor pár éve elkezdték a térképen jelölni a turistákkal teli, vagyis általában lassabban futható utcákat. Idén vendég pályakitűzőt hoztak osztrák barátunk, Wolfgang Pötsch személyében, aki tett is arról, hogy a versenyzőknek feltűnjön a változás. A pillangó beépítése a pályákba, ahogy hallom megosztotta a versenyzőket. Én kimondottan untam, amikor harmadszorra mentem vissza ugyanúgy, ugyanarra, térképnézés nélkül a pontra, s komoly tömeg is kialakult ott, de hallottam elismerő véleményeket is. Poénnak jó volt az is, hogy a pályakitűző megtalálta Velence leghosszabb, csigavonal alakú zsákutcáját és betette a végére a pontot, de ezzel nagyban könnyítette a tájékoztató feladatot. Amíg a pontra befutottam, majd ki, volt idő szépen eltervezgetni a következő átmeneteket. A pontelhelyezéssel, hosszú és rövid átmenetek változtatásával már sok újat nem lehet Velencében alkotni, nem véletlen, hogy főleg az előbbi két dolog miatt éreztem másnak a tavalyi pályákat, mint a korábbiakat. Volt viszont egy olyan átmenet is, melyre a Canal Grande két különböző hídját használva két közel egyenértékű megoldás adódott, s ez rendes útvonalválasztós feladatot adott – köszönet a pályakitűzőnek.

Míg tehát Velence azzal küzd, hogy miként lehetne a megszokottnál túl újat adni, a Boróka Kupa feltörekvő verseny. Itt inkább az ismertség növelése a nagy feladat, ezért a rendezők komoly marketingmunkát végeznek. Amit az internetes népszerűsítésből ki lehet hozni, szerintem már szinte mindent kihoztak. A verseny weblapján fenn vannak összegyűjtve a résztvevő versenyzők élménybeszámolói, s ezek valóban kedvet csinálnak ahhoz, hogy az érdeklődők eljőjenek ide. Tavaly ősszel újdonságot jelentett, hogy volt büfé, valamint szpiker és szólt a zene a versenyközpontban. Számomra a szóbeli eredményközlés ezen a versenyen épp nem hiányzott, de itt is akadtak, akik örültek neki, s a nagykorúság jelét vélték benne felfedezni. Én szívesebben venném például, ha a létszám növekedésével megérné a rendezőknek belevágni a merchandise-bizniszbe. Velencében számszám van a pólokat, poharakat, szerintem ez a verseny és terep is van olyan különleges, hogy sokan vennének emléktárgyakat, én például biztosan. Egy jól eltalált pólo pedig figyelemfelhívásként is szolgál más versenyeken.

Ami még nekem, hosszán előre tervező embernek kissé zavaró, hogy sokszor elég későn derül ki a Boróka Kupák időpontja. Az ide vonzható külföldiek számára ez a szempont szintén fontos, az éves versenynaptárakat a többség jó előre elkészíti. Ezzel együtt biztos vagyok abban, hogy a Boróka Kupa résztvevőinek száma a következő években is lassan növekedni fog, s remélem, hogy a népszerűsége úgy tud javulni, hogy közben a jelenlegi családias, barátságos hangulat is megmarad a versenyen. Ja, hogy a tavaly őszi futam milyen volt? Nos, ha lenne versenynaplóm, valószínűleg ugyanazt írnam bele, mint korábban már sokszor: még a szokottnál is jobban megrélélt, de majd legközelebb ügyesebb leszek.

Ács Gábor

